

INGEZONDEN.

TAMPONNADE OF GEEN TAMPONNADE BIJ BAARMOEDER- BLOEDINGEN.

Zoo juist las ik het verslag in dit *Tijdschrift* „tamponnade of geen tamponnade bij baarmoederbloedingen”. Ik heb ongeveer 1200 kinderen zien geboren worden en dus vele ernstige bloedingen meegemaakt en des ondanks nog *nooit* een kraamvrouw verloren. Steeds ben ik met secale in zijn verschillende oplossingen uitgekomen, behalve éénmaal, waarop ik straks terugkom.

Het schijnt mij toe, dat bij de gedachtenwisseling de medicus practicus te veel uit het oog verloren wordt, en daarop behoort in de eerste plaats het oog gericht te zijn. Ik werd de praktijk ingestuurd na het bijwonen van 10 gewone en 2 z.g.n. buitengewone verlossingen. Wat een schrik voor den jongen practicus, als hij plotseling komt te staan voor een rivier van bloed, hetwelk een meer vormt tusschen de beenen der vrouw, dat al maar hooger en hooger klimt. Men wrijft en groote stukken stolsels komen uit de scheede te voorschijn en nog altijd komt er geen einde aan de bloeding. Ik weet niet, of het anderen zoo gegaan is, maar ik was bijna even ziek als de patiënte zelf. In de praktijk ontbreekt een leger helpers om de vrouw dwars te leggen, de beenen op zijde te houden, de kom, waarin het gaas moet zijn, te schragen, enz.. Daar is geen tijd om die kom te steriliseeren, daar is geen tijd om water te koken en tot 60° te laten afkoelen. Maar, gelukkige vogel die ik was, altijd hielp secale mij er door.

Een paar jaar geleden evenwel, toen ik voor de tweede maal een vrouw moest helpen, welke mij het bovenstaande verhaal opnieuw voor den geest had gebracht, en ik, op raad van TREUB, al vóór de geboorte secale had toegediend, hielp het middel niet. Daar was de niet te stuiten stroom, het stijgende bloedmeer, de vrouw begon te klagen „dat zij zoo raar werd”, zij begon te braken, werd bewusteloos. Bij het bed de echtgenoot en ik, alleen, radeloos. Zou waarlijk, na bijna 26 jaren dienst, de eerste kraamvrouw onder mijn handen sterven? Daar schoot mij, o nooit genoeg geprezen TREUB, het laatste N.B. van uw aangegeven handgrepen te binnen. Ik bracht de linker hand in den slappen baarmoederzak, waaruit kort te voren de placenta uitgedrukt was, en ik masseerde de baarmoeder tusschen beide handen, binnen en buiten. In eenige seconden was de baarmoeder hard (zal ik het ooit vergeten?) en keerden patiënte en dokter tot het leven terug.

Collega's, laat TREUB's laatste raadgeving uw eerste zijn, en aan de ziekenhuizen hun tampon! Voor de buitenwereld lijkt mij de tampon te vroeg en dus gevaarlijk; als hij gebruikt wordt als de nood dáár is, dan te laat en te bezwaarlijk; ik voor mij zeg: „damn the tampon”.

Erasmus, Transvaal, 14 Juli 1926.

G. MES.

HET SCHANDAAL DER TANDTECHNICI.

VAN GEIJTENBEEK schijnt zich buitengewoon ongerust te maken over het feit, dat een stel tandtechnici eventueel bij intrekking van hun bevoegdheid een geldelijken strop zullen hebben. Ik vind deze belangstelling en eventuele ongerustheid wel wat overdreven. Ik kan merken, dat de schrijver niet in Amsterdam gevestigd is, waar de tandheelkunde afgeschuimd wordt door een tachtigtal tandtechnici, en deze heeren vragen ook niet, of het eventueel voor tand- en mondartsen een geldelijke strop is, dat zij met alle mogelijke middelen oneerlijke concurrentie uitoefenen (gebitten van f 20.— af, plaatlooze gebitten, reform-gebitten wettig gedeponeed, nieuwste systemen, kronen in de natuurlijke kleur der tanden, enz.). Hebben deze heeren een geldelijken strop,

dan behooren zij de consequentie te aanvaarden van hun oneerlijk verkregen bevoegdheid. Een technicus, die thans 26 jaar is, moest kunnen bewijzen, dat hij in 1913 de volledige tandprothese als beroep uitoefende. Kreeg hij deze verklaring, dan wist hij, dat deze volmaakt valsch was. Hij maakte zich dus schuldig aan een strafbaar feit: gebruik maken van een valsche verklaring. Moet zoo iemand de consequenties van zijn daad aanvaarden of niet? Zoo zijn er tevens bij, die nooit of te nimmer een extractietang in handen hadden gehad en toch bevoegd verklaard zijn. Men moest als ingewijde wel ontoerekenbaar geweest zijn om te denken, dat nu het zaakje maar afgeloopt was en dat er niet geopponeerd zou worden. Vermoedelijk is den tandtechnici de kolder in het hoofd geslagen door de nieuwe betiteling van „tandheelkundige” en hebben zij daarom de zaken uitgebreid, maar dat is dan nog geen reden om medelijden met hen te hebben.

De geldelijke strop is echter zoo groot niet! Reeds een jaar is de nieuwe wet in werking en van kracht en dus reeds een jaar lang hebben de vroegere onbevoegden geen tandarts of arts meer te betalen. Is dit verdiend of niet? Dit zal het bedrag van 3 à 4 ton (wat mij overdreven toeschijnt) wel compenseeren en anders behoort zoo'n goed georganiseerde bond als de N. T. T. V. voor een goede weerstandskas te zorgen, die in dit geval kan bijspijkeren.

Een tweede opmerking, die ik wenschte te maken, betreft de derde slotsom aan het einde van het ingezonden stuk van VAN GEIJTENBEEK. Deze wil de techniek, en dus het plaatsen, passen, enz. van tandtechnisch werk overlaten aan bekwame en bevoegde gevestigde technici. Ik denk, dat VAN GEIJTENBEEK 22 jaar geleden niet zoo erover gedacht heeft. Indien deze toestand reeds 22 jaar geleden bestond, zou VAN GEIJTENBEEK vermoedelijk thans geen mondarts meer zijn. Dan waren voor hem alleen overgebleven: vullingen, zenuw- en wortelkanaalbehandeling, extracties en wat mondchirurgie. Had hij daar een behoorlijk bestaan van gehad? Neen, zeker niet. Wanneer VAN GEIJTENBEEK zijn boeken naslaat en optelt wat deze posten hem jaarlijks opgeleverd hebben, dan zal hij het met mij eens zijn.

Amsterdam, 8 Augustus 1926.

D. L. SCHAAP, *mondarts*.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

PARIJS. — **Een slachtoffer der X-stralen.** DR. MAXIME MÉNARD, van het Hôpital Cochin te Parijs, die reeds sedert 18 jaar aan de gevolgen zijner proefnemingen met Röntgen-stralen leed en daarvoor vijf maal werd geopereerd, is ten slotte eraan overleden.

LONDEN. — **De zaak Harnett.** Men herinnert zich het rechtsgeding, waarin aanvankelijk twee artsen tot kapitalen aan schadevergoeding waren veroordeeld, omdat een landbouwer HARNETT, z.i. ten onrechte, voor den tweeden keer in een krankzinnigengesticht was opgenomen. In hooger beroep was zijn eisch hem ontzegd. Nu heeft hij een klacht ingediend tegen den arts, die hem het eerst, in 1912, krankzinnig had verklaard. Ook deze eisch is hem ontzegd en wel op zeer eigenaardige gronden. De wet bepaalt, dat eischen van dien aard verjaard zijn als de aanleiding tot den eisch zeven jaar geleden is. De verjaring heeft *niet* plaats als de eischer, toen de aanleiding geschiedde, „non compos mentis” was. Daar nu de eischer juist beweert, dat hij op dat tijdstip wel goed bij zijn zinnen was, is het feit verjaard (*Lancet* 31 Juli).

BERLIJN. — **Turnlessen voor studenten in de geneeskunde.** Het bestuur van de Duitse „Studentenschaft” heeft tot den rijksminister van binnenlandsche zaken het verzoek gericht ook voor de studenten in de geneeskunde de verplichting in te voeren om aan lichaams oefeningen aan de Duitse hoogeschoolen